

## **OTVORENO PISMO SVIM POLAZNICIMA, NJIHOVIM RODITELJIMA ...I SVIM ONIM „DRUGIMA“ KOJI BRINU O NAMA...**

Dragi moji Vučići... i svi ostali koji čitate ovo,

Rukometna škola Vučići je pred završetkom pete godine rada, čeka nas još nekoliko turnira za dječake i djevojčice, te ljetni kamp u Biogradu na moru... i onda odmor od svih ovih problema i stresova koji nas prate sve više u toj mjeri da osobno razmišljam da dignem ruke od svega...

Dosta dugo u meni „kuha“ puno toga, pa sam odlučio da barem malo olakšam dušu ovim otvorenim pismom jer u većini slučajeva moje reakcije samo moraju „trpiti“ moji najbliži suradnici i oni kojih se zapravo ovo što ću napisati najmanje tiče... vjerujem da će se mnogi prepoznati u ovom otvorenom pismu u kojem namjerno ne želim govoriti o imenima i prezimenima, ali ako imate strpljenja čitati – možda shvatite suštinu problema i ono što Vam želim reći...

Nažalost i ove godine nam se dešava isti problem kao i prošlih godina – kako se bliži ljetno djeca prestaju redovno dolaziti, roditelji još ranije prestaju plaćati svoje obveze... a na turnire odjednom moramo slati „neke druge koji još nisu dobili šansu“ jer oni imaju važnijih obaveza...

Žalosno je bilo ove subote gledati autobus od 70 sjedala u kojem je bilo tek nešto više od dvadesetak putnika. Željeli smo da tradicionalni turnir u Senju pohodi što više naših dječaka, a na kraju smo jedva skrpalili ekipe za odigrati turnir kako se ne bi osramotili otkazivanjem. Na neke turnire su djeca dolazila i nepozvana, „žicali“ smo organizatore za dodatne medalje i nagrade, a ovdje nismo mogli napuniti niti pola autobusa iako se mjesec i pol dana unaprijed znalo za termin turnira. Nebitno je što je to još jedan od turnira u kojem smo završili u financijskom minusu... sretni smo da je ona malobrojna ekipa oduševila sve prisutne, da su „neki novi klinici“ pozitivno šokirali sve prisutne na tom turniru svojim predstavama, borbenošću i rezultatima u kojima im je samo malo odmora i barem jedna zamjena na klupi bila potrebna da i ovoga puta donesemo kući medalje i pehare... ali o tome na linku gdje ćemo pisati o turniru. Ipak – malo je teško bilo objasniti dvojici direktora novih sponzora škole razlog zašto ostale ekipe imaju 10-11 klinaca na klupi, a mi jedva imamo jednu rezervu...

Ovo je škola... jest da je rukometna škola, ali u nju ste upisali svoju djecu – netko samo da makne dijete od kompjutera, netko da malo sebe odmori ili udovolji djetetovoj želji, netko samo „da se dijete nečim bavi“, a nažalost rijetki da zapravo pruže priliku svom djetetu da postane vrhunski rukometaš koji će u budućnosti s ponosom nositi dres naše nacionalne vrste.

Naša želja je da iz ove škole potekne neki budući Ivano Balić, Nikola Karabatić ili Domagoj Duvnjak, svu svoju energiju, znanje, trud, pa i novac ulažemo u tom cilju.

U ovih pet godina kroz školu je prošlo 452 polaznika, a ponosni smo kada gledamo naše „klinge“ koji igraju u Dubravi, Zagrebu ili Maksimir Pasteli, „cvatemo“ od sreće kada saznamo da je netko od njih pozvan u nacionalnu ili regionalnu selekciju svojih godišta... a pokušavamo ih gledati na što više utakmica i kada odu iz mini rukometa u klubove... i ponosni smo na svaki njihov dobar potez u koji smo ugradili i mi dio sebe.

Ali dragi moji roditelji – ako želite da Vam dijete u budućnosti bude vrhunski sportaš – morate mu i Vi pomoći svojim primjerom.

Ne možete zbog lošijih ocjena u školi ili lošijeg ponašanja kod kuće kažnjavati dijete neodlaskom na treninge ili turnire. Uostalom – ako Vam dijete kod kuće razbije vazru ili bude bezobrazno – nećete ga kazniti tako da za kaznu ne ide sutra u školu jer znate da tamo svakim danom uči nešto što će mu trebati u životu... ako tako postavite odnos i prema sportu – i nama će biti lakše.

Ako želite odgojiti dijete u sportskom smislu - nemojte obiteljske, privatne zabave ili neke rođendane pretpostavljati natjecanju i turnirima.

Nemojte... jer možda sebi olakšavate situaciju, činite si dobro i olakšavate taj vikend... ali njihova sportska svijest se na taj način gradi u najmlađim dobnim skupinama. Pogledajte film o Janici i Ivici i njihovom odrastanju, trebalo bi takav snimiti recimo i o Duvnjaku koji je s ocem bio od jutra do mraka u dvoranu u Đakovu kako bi danas bio najbolji rukometaš Svijeta... Goran Ivanišević, Blanka Vlašić, Dražen i Aco Petrović, Niko Kranjčar, Darijo Šarić... mislim da svi znaju jednako i njihove roditelje kao i njih kao vrhunske sportaše.

... moj stav je da ovako samo svome djetetu pokazujete primjer da mu sport ne treba biti u vrhu prioriteta u razmišljanju... ili da malo privatiziram ovo obraćanje Vama – mom bratu Saši nisam bio na svadbi jer sam toga dana imao utakmicu u Sloveniji... imam četiri sestrice i dva bratća a samo sam na jednoj svadbi bio prisutan (jer toga vikenda nisam imao rukometnu utakmicu)... nisam bio posebno talentiran i veliki potencijal u rukometu, ali svojim pristupom, stavom i upornošću sam završio i u Hrvatskoj reprezentaciji i kao najbolji strijelac Premijer lige, a i u trenerskom smislu sam bio čak i izbornik jedne nacionalne selekcije (iako zbog mojih tvrdokornih stavova i principa više ne mogu doći ni blizu neke izborničke klupe ili nekog ambicioznijeg kluba)...

Isto im loše činite odvajajući ih na turnirima od grupe, davajući im na tribinama da se igraju na mobitelima igrice kako bi bili mirniji... ili prigovarajući trenerima o njihovim potezima ili komentirajući drugima neke nepravde koje smatrate da su učinjene prema Vašem djetetu.

Danas u školi imamo samo dva roditelja koji su bili vrhunski rukometaši, koji su igrali najbolje svjetske lige, nastupali za nacionalnu selekciju (a jedan ima i svjetsko i olimpijsko zlato u svojim vitrinama)... i iako bi im i dao za pravo na kritičko ponašanje i osvrt prema našem radu i odlukama – nikada ne nisu miješali u naš posao i odluke, nikada niti ne gledaju treninge nego su dopustili nama da im odgojimo dijete jer nam vjeruju... i jako smo im zahvalni na tome.

Također - pretpostavljajući rukometnom turniru neke nogometne utakmice, teniske, judo ili karate turnire pokazujete nam zapravo da se ne trebamo previše truditi oko napretka Vašeg djeteta jer ga očito vidite u nekom drugom sportu koji Vam je prioritetan...

Od početka školske godine, tj. 15.09. do danas, 26.05. smo odradili 403 treninga... ali smo bili na samo 9 turnira... zar je to tako puno?

Da navedem još jedan primjer – trenerica Dubravka je još uvijek aktivna vratarka novih državnih prvakinja RK Lokomotive... a žali mi se često da do kraja jutarnjeg treninga većinu dana ne zna gdje ni u koliko sati ima popodnevni trening... naši treninzi i turniri se znaju daleko daleko unaprijed...

Otvorio sam ovu školu s željom da svu svoju ljubav i znanje prenesem najmlađima jer sam smatrao da njima nitko ne posvećuje dovoljno pažnje... da je većini cilj samo pobrati članarine i baciti djeci loptu da se igraju... ili vikati i psovati klince u želji za nekim svojim prosperitetom. Čak sam sebe maknuo u drugi plan jer sam uvidio da ovako mali klinci doživljavaju mene kao autoritet, ali da u trenutku pojačane adrenalinske aktivnosti na turnirima ne slušaju savjete koje im pokušavam davati... dok ženske trenere (pogotovo trenericu Višnju) bolje i pažljivije slušaju. Ima tu nešto i toga što su većinom mali klinci privrženiji majkama, pa zato i lakše slušaju trenerice... mi u školi pokušavamo imati vrhunske stručnjake koje stalno usavršavamo u znanju. Zato im trebamo biti zahvalni na svom trudu i zalaganju koje daju da bi Vaša djeca imala nezaboravne i lijepe uspomene... jer vjerujte da smo mi nakon svakog turnira iscrpljeni kao da smo boksali u nekom ringu nekoliko rundi...

Ali pitanje jednog od naših najmlađih članova nedavno prije jednog treninga „treneru šta Vi mislite jel mogu ja biti najbolji golman na Svijetu?“ je ono što mi daje neopisivu snagu da uložim i zadnji atom snage jer znam da smo na pravom putu... i nije mi onda teško što smo ovim putovanjem po tko zna koji puta u financijskom minusu jer vjerujem da će se sve dobro jednog dana dobrim i vratiti...

Hvala svim roditeljima koji su nam u ovim godinama pomogli (i pomažu), iako nikada nismo na silu forsirali i tražili da se nešto pod svaku cijenu napravi za našu školu.

Ali sve bolji rezultati su bacili na nas i svjetla reflektora, svi polako žele svoju djecu privući sebi... pa su nam tako neki roditelji samostalno odveli djecu u klubove mimo naših sugestija i savjeta (još niti jedan nije uspio već ih je većina nestala u rukometnom svjetlu). Svi polako shvaćaju da se u ovoj školi radi odlično, da treneri usađuju djeci ljubav prema sportu i rukometnoj lopti, da se odgajaju ovdje budući vrhunski sportaši... i uvjeren sam da ću se vrlo brzo ponositi činjenicom da je netko od ovih „naših klinaca“ uspio... ako ne u rukometu ali svakako u životu.

Sport je škola, životna škola u kojoj rijetko šta dobijaš na dlanu... za svaku sitnicu se trebaš izboriti i dokazati... i opet nije uvijek pravedan – naći će se netko kao one osobe „u crnom“ koje će im uskratiti osmijeh kao što su učinili u Karlovcu ili ovog vikenda u Senju. Neka im to ide na dušu... kao i onima koji u našoj školi vide konkurenciju koja privlači klince i koje da nema - vjerovatno bi njihov omladinski pogon bio veći... ali tu moraju pogledati sebi u brk a ne nama podmetati nogu...

Na žalost – nismo u sustavu financiranja niti jednog grada, općine ili državne firme. Svi ovi sponzori koje vidite sa strane su nam pomogli najviše zahvaljujući roditeljima koji su ih privukli zbog djece.

Borimo se još uvijek... i ne damo se... iako nam opet dolazi ljeto i borba za bilo kakav termin u bilo kojoj školi kako bi mogli raditi... a da ne moramo sve plaćati suhim zlatom.

Nadam se da će i naši polaznici shvatiti da sve što radimo je u njihovom interesu, za njihovu sportsku karijeru... da na testiranjima moraju potruditi se pokazati najbolje što mogu (a ne odrađivati ih preko volje), da na svakoj utakmici koju igraju i na treningu i na turniru moraju dati svojih 120% (a ne odrađivati ih protiv svoje volje)... da je rukomet kolektivni sport i da ako žele samo sebe istaknuti a nije ih briga za ostale da ću ih vrlo rado uputiti na individualne sportove kao rješenje.

Svako od njih stvara o sebi sliku sam – svojim ponašanjem, odnosom, dolascima... pa čak i angažiranjem roditelja (i ostale rodbine... jer ovoga vikenda u autobusu su osim 3 tate i 3 mame bila i jedna teta i jedan djed i baka...).

Pet godina vodim evidenciju, pratim i slažem sportski profil svakog polaznika. Svako od njih dobija razne epitete koji zapravo stvaraju cjelokupnu sliku o budućoj osobnosti.

Osim „visok, nizak, premršav, bucmast i sl.“ koje dobivamo iz antropometrijskih mjerenja, „brz, spor, skočan, spretan, nespretn, okretan, fleksibilan i sl.“ koje dobivamo iz motoričkih mjerenja imamo i treću kategoriju tipa „lijen, marljiv, nezainteresiran, uporan, razigran, razmažen, drzak, plačljiv, samozatajan, samodopadljiv, društven, vođa, povodljiv i sl.“ koje dobivaju ponašanjem i odnosom. I dok na antropometrijske karakteristike ne možemo puno utjecati – na druge dvije itekako možemo.

Možemo li bolje? Možemo...

...pitanje je samo koliko nam je svima stalo...

...rekreacije ima dovoljno... mi ne želimo biti dječja igraonica, dječja rekreacija ili nečiji čuvari djece u slobodno vrijeme... za to su zadužene neke druge državne institucije ili privatne tvrtke... mi želimo biti jedna vrhunska rukometna škola, inkubator svjetski priznatih sportaša...

Hvala Vam svima koji ste imali strpljenja i došli do kraja ovog otvorenog pisma...

Trenutno sam jako umoran i isrpljen od ovih borbi s vjetrenjačama... ali kad večeras opet dođem u dvoranu i vidim one osmjehe na licima razdragane djece koja sa takvim nestrpljenjem čekaju rukometne lopte izvaditi iz torbe - vjerujem da ću opet kao nebrojeno puta dosad dobiti onaj turbo pogon koji me gura već petu godinu prema naprijed...

Predsjednik RŠ Vučići , Dean Vučić